

Full diocesà

6 de maig del 2018

p5 –Entrevista d'un cristià, batejat la nit de Pasqua

p6 –Apunta't a classe de religió!

Mare de Déu del Camí

Prop de l'encimbellada vila de Granyena de Segarra es troba el santuari de la Mare de Déu del Camí. D'aquest temple d'origen romànic se'n té referència escrita des de 1297, quan en tenia cura el prevere Berenguer de Cases.

La imatge de la Mare de Déu que es venera al cambril és una talla de transició entre el romànic i el gòtic. De reduïdes dimensions, encara avui es presenta habitualment vestida, i destaca per tenir la cara bruna tant la mare com l'infant. Maria amb Jesús assegut damunt la cama esquerra, a la mà dreta sosté una esfera que simbolitza l'univers; el nen té la mà dreta alçada en senyal de benedicció mentre que a la mà esquerra sosté un llibre.

Malgrat els seus orígens romànics el santuari és fruit d'un conjunt de remodelacions modernes que li confereixen el seu aspecte actual. L'última gran intervenció va ser obra de l'arquitecte modernista terrassenc Lluís Moncunill i Parellada, que en projectà una nova façana l'any 1912. A l'interior es conserven diferents pintures murals, on es relaten fets relacionats amb el santuari del Camí. També destaca el cambril amb una important mostra de pintura barroca i una col·lecció d'ex-vots i presentalles a la Mare de Déu. Cada 8 de setembre se celebra el Capítol, un aplec que recorda els capítols que des de 1569 realitzava la confraria en aquest santuari.

«Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor»

Diümenge VI de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

(10,25-26.34-35.44-48)

Salm responsorial

El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.

(Salm 97)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

(4,7-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot

això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

(15,9-17)

«El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran del qui dóna la vida pels seus amics»

«Perquè tingueu l'alegria que jo tinc»

Jean Hakolimana, prev.

Una de les característiques de la fe de les primeres generacions cristianes va ser de viure i contagiar molta alegria. No els faltaven patiments, proves i traves; tot i això, l'alegria amb la qual afrontaven la vida no passava desapercebuda. Els seus perseguïdors romans van quedar impactats quan els veien afrontant suplicis amb cants de lloança. L'evangeli d'aquest diumenge posa llum sobre aquest fet tan inusual: «perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena», diu Jesús. No és que fossin gent especial. Senzillament estaven contagiats de la mateixa alegria de Jesús. Al marge de la seva situació externa, irradiaven la seguretat de saber-se estimats per Déu. Ho diu Joan: «No som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu, ell ha estat el primer d'estimar-nos.»

Què ha pogut passar perquè la vida dels cristians aparegui avui davant de molts com una cosa trista, avorrida i penosa? Què se n'ha fet, d'aquesta alegria que Jesús contagiava als seus seguidors? Això és el que hem de recuperar. Aquesta alegria del creient no és fruit d'un temperament optimista. No és el resultat d'un benestar tranquil. Cal no confondre-la amb una vida sense problemes o conflictes. Ho sabem tots: un cristià experimenta la duresa de la vida amb la mateixa cruesa i la mateixa fragilitat que qualsevol altre ésser humà. «L'alegria cristiana neix de la unió íntima amb Jesucrist. Per això no es manifesta ordinàriament en l'eufòria o l'optimisme a totes passades, sinó que s'amaga humilment en el fons de l'ànima creient. És una alegria que està en l'arrel mateixa de la nostra vida, sostinguda per la fe en Jesús» (Pagola).

La imatge

Una doble sintonia sosté la pregària de Jesús: amb el Pare, per posar en línia la seva voluntat. Ell, que l'estima des de tota l'eternitat, li ha confiat una missió en l'encarnació; el Fill li parla d'allò que fa i de les dificultats que li suposa. I amb els qui creuen o creuran en ell, perquè entrin a participar del mateix corrent de vida. Així es produirà la unitat de la humanitat.

Jesús pregant (1890). Heinrich Hofmann

Lit. hores: Setmana II

7 dilluns

—Santa Gisela, màrtir (?)
—Sant August, màrtir (?)
Fets 16,11-15 / Salm 149 /
Joan 15,26-16,4a

8 dimarts

—Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies
—Sant Víctor (*303)
Fets 16,22-34 / Salm 137 /
Joan 16,5-11

9 dimecres

—La Mare de Déu dels Desemparats
—Sant Alger, bisbe (?)
Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 /
Joan 16,12-15

10 dijous

—Sant Joan d'Àvila, prev. (1499-1569)
Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

11 divendres

—Sant Eudald, màrtir (405-452)
—Sant Anastasi, màrtir (s.III)
Fets 18,9-18 / Salm 46 /
Joan 16,20-23a

12 dissabte

—Sant Nereu, sant Aquileu i sant Pançaç màrtirs (ss.III-IV)
Fets 18,23-28 / Salm 46 /
Joan 16,23b-28

13 diumenge Ascensió del Senyor / Cicle B

—Mare de Déu de Fàtima.
—Sant Pere Regalat, prevere (1390-1456)
Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Marc 16,15-20

«Estigueu atents, vetlleu» (Mc 13,33)

Visita pastoral a l'arxiprestat Guillerries-Congost - Joan Casas i Griera, prev.

Santa Eugènia del Congost

El senyor bisbe hi va arribar el dissabte dia 2 de desembre. El senyor rector, Mn. Pedrojosé Ynaraja, el va guiar fins als peus del Tagamanent a visitar les restes de l'església de Sant Martí.

Dinar amb menú bíblic a la sagristia i missa estacional després d'una bonica celebració de la penitència. L'església era plena de famílies i mossèn Pedrojosé va fer una bonica catequesi sobre els sagraments. Era el 1r Diumenge d'Advent.

Parròquia d'Osor

Parròquia de l'extrem del bisbat, província de Girona, servida pel rector de les Preses, Mn. Ramon Oller.

La missa estacional fou bonica, ben cantada i participada. Homilia del 1r Diumenge d'Advent: «estigueu atents, vetlleu» (Mc 13,33). Bona exhortació del bisbe sobre l'esperit d'atenció que hem de tenir per a preparar la vinguda del Messies. Salutacions dins mateix de l'església.

Càritas Diocesana a Lleida

Més de 1.200 voluntaris i voluntàries van participar el dissabte 14 d'abril a Lleida en la IV trobada de les Càritas de Catalunya. Una setantena de persones (voluntaris, tècnics...) de Càritas de la diòcesi de Vic van assistir-hi per aprofundir en el compromís i en la tasca de transformació social que desenvolupa la institució arreu del territori. La delegació diocesana la va encapçalar el senyor bisbe.

«Milloraria la relació entre germans»

Ignacio ha estat batejat aquesta Pasqua a Manresa

Des d'antic, els catecúmens adults que es preparaven per al baptisme eren batejats la nit de Pasqua. Així ha estat enguany a la parròquia de Montserrat de Manresa quan l'Ignacio, que fa més d'un any que es preparava per a aquest pas amb l'acompanyament de la Poli com a catequista, fou batejat.

Abans de començar l'Advent va ser presentat a la comunitat en el ritu de l'elecció i el 1r diumenge de Quares-

ma, a la catedral de Vic, va tenir lloc el ritu d'entrada en el catecumenat, presidit pel senyor bisbe (moment que recull la fotografia). Ignacio fa uns quants anys que és a casa nostra, és d'origen cubà i el vam conèixer quan es va casar ara fa un cert temps. Després va demanar el baptisme. Preguntem a l'Ignacio:

Per què no vas rebre el baptisme de petit?

No vaig rebre el baptisme de petit perquè vaig néixer sota un sistema comunista on hi havia una absència total de Déu i era pràcticament un delictes batejar-se.

Com va ser el camí per a arribar a demanar el baptisme? De quines circumstàncies creus que s'ha servit el Senyor?

El camí ha estat llarg i difícil, ja que, malgrat que d'ençà que vaig conèixer el Senyor he tingut la ferma voluntat

de rebre el baptisme, sempre he trobat múltiples obstacles per a aconseguir-ho. Déu s'ha servit de moltes circumstàncies, diria jo que des que estava en el si de la mare, però en la nostra obstinació i ceguesa ens perdem en els viaranys de la vida fins a ficar-nos en problemes de salut, d'economia o anímics que ens porten a cercar el perquè de les coses.

Què significa per a tu ser cristià?

Ser cristià avui, a més de ser un orgull, és un privilegi per pocs apreciat i és més que res formar part del pla perfecte de Déu que va començar amb Abraham i que arriba fins a la creu.

Què trobes que els qui ja som cristians hem de redescobrir o millorar en les nostres comunitats cristianes?

Jo diria que millorar la relació entre els germans, retornar una mica a la vida comunitària dels primers cristians.

Jornada de Famílies de Catequesi

El dissabte 21 d'abril la Delegació de Catequesi va convocar al Seminari de Vic les famílies de catequesi de les parròquies de la diòcesi. Més de 200 persones van participar en aquesta trobada, famílies amb pares i fills, catequistes i mossens.

Hi hagué una gincana, una xerrada, una eucaristia presidida pel senyor bisbe, un dinar i un espectacle infantil, amb els contes i danses del grup Bufanúvols.

Les Benaurances dibuixen el rostre de Jesús

Síntesi de l'exhortació apostòlica «Gaudete et exsultate» (III)

En les Benaurances es dibuixa el rostre del Mestre, que nosaltres som cridats a transparentar en la quotidianitat de les nostres vides. Aquí la paraula «feliç» o «benaurat» passa a ser sinònim de «sant», perquè expressa que la persona que és fidel a Déu i viu la seva Paraula aconsegueix, en el lliurament de si mateix, la veritable felicitat. Només podem viure-les si l'Esperit Sant ens envaeix amb tota la seva potència i ens allibera de la debilitat de l'egoisme, de la comoditat, de l'orgull.

El papa Francesc descriu cadascuna de les Benaurances i la

seva invitació, conclouent cada secció:

Ser pobre en el cor, això és santedat.

Reaccionar amb humil mansuetud, això és santedat.

Saber plorar amb els altres, això és santedat.

Buscar la justícia amb fam i set, això és santedat.

Mirar i actuar amb misericòrdia, això és santedat.

Mantenir el cor net de tot el que taca l'amor, això és santedat.

Sembrar pau al nostre voltant, això és santedat.

Acceptar cada dia el camí de l'Evangelí encara que ens porti problemes, això és santedat.

Apunta't a classe de religió!

Algunes de les qüestions que més et preocupen no tenen una única resposta. Però moltes podràs descobrir-les i comprendre-les en profunditat a classe de Religió. Un contingut clau per a superar amb èxit una assignatura plena de decisions i obstacles: la vida que comença una vegada que acabes l'institut.

Com trobar la felicitat i el sentit de la vida?

Com actuar davant els obstacles i les desgràcies que ocorren al teu voltant?

Quines són les actituds o accions de persones que destrueixen la societat?

Com superar la mort d'un ésser estimat?

Per què continuen existint tantes injustícies?

Com contribuir a fer un món millor?

Pregunta en el teu centre durant el període de matriculació. En l'imprès senyala «ensenyament religiós».

Senzillesa i dignitat per a celebrar la comunió

Reflexió en el mes de les primeres comunions

El cèlebre jutge de menors de Granada, Emilio Calatayud, ha afrontat la qüestió del malbaratament que considera que es realitza en les primeres comunions. Es calcula que cada any reben aquest sacrament uns 245.000 nens, segons dades de la Conferència Episcopal Espanyola.

«Siguem mesurats en els convits i regals de les comunions, que la cosa està sortint de mare.»

Segons els estudis més recents de les organitzacions de consumidors, celebrar una primera comunió costa de mitjana uns 4.000 euros, encara que es poden arribar a superar els 8.000 entre vestuari, complements, banquets, reportatge fotogràfic, regals i altres serveis.

Els bisbes espanyols ja es van mani-

festar al respecte fa un any quan van reclamar que una celebració amb «senzillesa i dignitat». Des de la Subcomissió de Catequesi, en un document que signava el director del secretariat, Juan Luis Martín Barrios, es feien recomanacions tan explícites com regalar llibres o jocs educatius, que el banquet se celebri «amb prudència» i que els nens vesteixin «de carrer», perquè puguin fer servir aquesta roba per a la vida ordinària. També es convida a lliurar part de la quantia econòmica rebuda «als nens necessitats de lluny», com els refugiats.

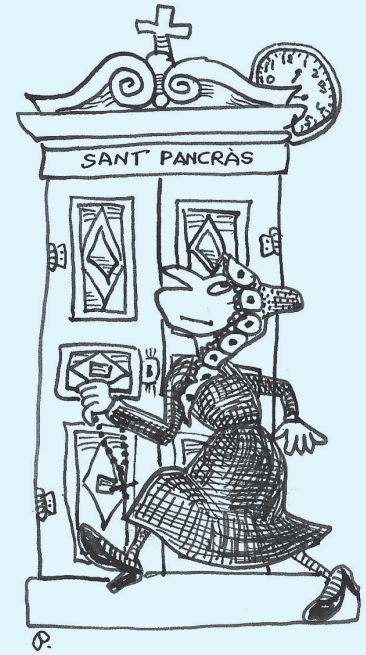
En aquesta mateixa línia, el magistrat es lamenta que «el que abans era una xocolata amb xurros i un rellotget avui és un dinar "màster xef", un viatge a Eurodisney i el mòbil d'última generació. I això, com a mínim. Estem posant el llistó massa alt».

La Dita

«Arribar a misses dites»

Sebastià Codina, prev.

Arribar tard a tot arreu és una rutina desagradable que es repeteix massa sovint. La puntualitat és una manera de fer que es cotitza i satisfà tothom. Fer-se esperar molesta els qui acostumen a ser puntuals de mena. Arribar massa just dificulta de fer les coses com cal: es fan atropelladament i sempre falten detalls que passen per alt. Quan ens fem grans la memòria ens rellisca i les improvisacions fetes de cop i volta no van enlloc. Tenim sort de les agendes, que ens recorden el que cal fer quan toca. Dit sigui de passada, el mot *agenda* ve del llatí i vol dir «les coses que cal fer».

La dita ho diu tot. Escuar la missa indica arribar quan ja s'ha començat. La missa, com tots els actes, dura des del principi fins al final.

Santa Maria, Mare de l'Església

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fou el 21 de novembre de 1964, a l'acabament de la tercera sessió del Concili Vaticà II, quan el beat Pau VI va declarar a la Verge Maria Mare de l'Església, amb aquestes paraules: « Per a la seva glòria i consol nostre, proclamem Maria Santíssima Mare de l'Església, és a dir, de tot el poble de Déu, tant dels fidels com dels pastors que l'anomenem Mare amorosíssima; i volem que des d'ara endavant, amb aquest nom tan dolç, la Verge sigui encara més honorada i invocada per tot el poble cristià». I ha estat el proppassat 11 de febrer quan, per voluntat del sant Pare Francesc, s'ha instituït la memòria litúrgica de la Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església, en la data del dilluns després de Pentecosta.

Per això, en l'inici del mes de maig, mes marià en la devoció cristiana, faig recordança d'aquests fets, assenyalant que serà el 21 de maig, dilluns de Pentecosta, aquest any, quan celebrarem per primera vegada aquesta memòria mariana. I és el meu desig que es faci d'una manera senzilla, però plena d'amor a Maria, tot demanant la seva intercessió per tota l'Església. perquè visqui la santedat, que li és donada, i el lliurament evangelitzador, que és la seva missió.

Maria és la Mare de l'Església, i tots nosaltres farem bé de mirar-la per aprendre d'ella i d'encomanar-nos a ella, en la funció maternal que ella té en l'Església i a favor de l'Església. La seva maternitat eclesial té la seva arrel en la maternitat del Fill de Déu, concebut en el seu si virginal, amb cor immaculat, i portant-lo al món perquè fos el primer d'una multitud de germans. Maria donant l'escalf de mare a Jesús, el va donar a tota l'Església naixent. Aquesta maternitat de tota l'Església va prendre títol al peu de la creu de Jesús, quan ell, en el deixeble estimat, ens la va donar a tots els seus deixebles: *Dona aquí tens el teu fill...*

Aquí tens la teva mare (Jn 19, 26-27). I quan l'Església, fecundada per l'Esperit, naixia a la missió evangelitzadora Maria hi era unint la seva pregària a la dels deixebles i essent model perfecte de l'Església orant. Ella, Mare de l'Església, «Assumpta ja a la glòria del cel, vetlla per l'Església pelegrina amb amor matern, i guia benigneament els seus passos vers la pàtria fins que arribi el dia gloriós del Senyor» (*Prefaci III de la Mare de Déu*). Ella és per a nosaltres model de caritat sublim, d'humilitat profunda, de deixeblla perfecta, de zel evangelitzador, de fe i d'esperança.

